

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **V havarijní zóně jaderné elektrárny Temelín**, občanské sdružení, se sídlem Neznašov 122, Všemyslice, zastoupeného Mgr. Radkou Dohnalovou, advokátkou se sídlem Převrátická 330, Tábor, proti žalovanému: **Krajský úřad – Jihočeský kraj, odbor životního prostředí, zemědělství a lesnictví**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2006, č. j. KUJCK 19155/2006/2 OZZL/Lh/O-75, ve věci vydání souhlasu se zásahem do krajinného rázu, za účasti osoby zúčastněné na řízení: ČEZ, a. s., se sídlem Duhová 2/1444, Praha 4, zastoupené JUDr. Petrem Goláněm, advokátem se sídlem Karlovo nám. 16/22, Třebíč, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 12. 2006, č. j. 10 Ca 149/2006 – 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského

úřadu - Jihočeský kraj, odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví (dále jen „žalovaný“), ze dne 3. 7. 2006, č. j. KUJCK 19155/2006/2 OZZL/Lh/O-75. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Týn nad Vltavou, odboru životního prostředí (dále jen „orgán ochrany přírody“), ze dne 26. 4. 2006, č. j. OŽP/1962/2006/P-roz., kterým byl podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), tedy z hlediska zásahu do krajinného rázu, vysloven souhlas k umístění stavby skladu vyhořelého jaderného paliva v areálu Jaderné elektrárny Temelín na pozemcích p. č. XA v k. ú. K, p. č. XB v k. ú. B a p. č. XC v k. ú. T, pro společnost ČEZ, a. s.

Napadeným rozsudkem krajský soud shledal žalobu jako nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl. Konstatoval přitom, že skutkový stav pro posouzení zásahu stavby skladu vyhořelého jaderného paliva do krajinného rázu z hlediska jeho charakteristik vyplývajících z ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny byl zjištěn v dostatečném rozsahu, s odvolacími námitkami se odvolací orgán vypořádal a řádně odůvodnil svůj závěr o tom, že daná stavba v souvislosti s dalšími stavbami v areálu Jaderné elektrárny Temelín již existujícími je akceptovatelným zásahem do krajinného rázu.

V kasační stížnosti uplatnil stěžovatel zákonný důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávnost právního posouzení dané věci přitom spatřuje v restriktivní argumentaci krajského soudu spočívající v tom, že námitky akcentující dopady a souhrn škodlivin a rizik, které má zamýšlený sklad vyhořelého jaderného paliva spolu s jadernou elektrárnou generovat, nepovažoval pro posouzení krajinného rázu za relevantní. S tímto závěrem stěžovatel nesouhlasí a poukazuje na to, že správní orgány mají povinnost chránit krajinný ráz jako celek, tj. nejen jeho vnější estetickou hodnotu, ale i jeho bytostnou hodnotu přírodní. Ve správním řízení mají proto za povinnost zabývat se skutečnostmi, které jsou z hlediska potenciálního dotčení přírodní hodnoty krajinného rázu relevantní. Z toho pak dovozuje, že v daném případě může stěžovatel abstrahovat od posouzení nebezpečí havárií zamýšleného zařízení, včetně důsledků takových havárií a včetně zohlednění spolupůsobení dalších zdrojů zásahů do krajinného rázu v podobě sousední stavby jaderné elektrárny, jak ukládá § 12 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se tak ovšem nestalo a stěžovatel považuje postup dotčených správních orgánů za ryze účelový ve snaze prosadit přání žadatele o vydání příslušného povolení, a to bez ohledu na znění zákona (konkrétně § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny, jakož i jeho § 4, v němž jsou formulovány základní povinnosti při obecné ochraně přírody). K tvrzení dotčených správních orgánů i krajského soudu, že v dané věci proběhlo posouzení vlivů na životní prostředí procedurou EIA podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů, stěžovatel konstatoval, že toto se netýkalo a nic nevypovídá o dotčení krajinného rázu zamýšlenou stavbou, ani o rizicích úniku radionuklidů, ani o potenciálním spolupůsobení dalších zdrojů rizik v dané lokalitě.

Vzhledem k tomu, že uvedené výhrady krajský soud neshledal a neodstranil, má stěžovatel za to, že tím byl zkrácen na svých právech, a to způsobem, který mohl vést k nezákonnosti rozhodnutí. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

Žalovaný předložil ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém poukázal na to, že správní orgány ve svém rozhodování samozřejmě hodnotily také přírodní charakteristiku místa, kde má být záměr uskutečněn, tj. objekt Jaderné elektrárny Temelín, k čemuž konstatoval, že přírodní hodnota místa byla snížena již stávající stavbou a prvoinstanční správní orgán se přírodní hodnotou místa zabýval do té míry, že součástí výroku rozhodnutí je podmínka ozelenění areálu. Dále připomněl, že předmětem řízení bylo pouze posouzení krajinného rázu, přičemž tento zákonem stanovený rozsah posuzování je pro správní orgán závazný. Jiný postup by porušoval zásadu obsaženou v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, podle níž je možno státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Žalovaný tak odmítl stěžovatelův závěr o tom, že součástí hodnocení krajinného rázu podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny by mělo být vyhodnocení účinků těžké havárie jaderného zařízení, resp. emise nuklidů do okolí s tím, že tyto námitky přesahují kompetenci příslušného správního orgánu tak, jak vyplývá z § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel opětovně připomněl nejen estetickou hodnotu, ale i přírodní hodnotu krajiny a zopakoval, že v daném případě nedošlo k posouzení vlivu případné havárie jaderného zařízení na zdraví a přírodní hodnoty, a to ani v řízení podle zákona o ochraně přírody a krajiny ani v řízení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (EIA). Dále poukázal na to, že posouzení vlivu těžkých havárií jaderných zařízení na zdraví a životní prostředí je stále ještě předmětem výzkumu s tím, že se nabízí otázka, jak spolehlivé může být pravděpodobnostní a jiné posouzení bezpečnosti provozu jaderného reaktoru. Závěrem stěžovatel uvedl, že dotčené správní orgány neuplatnily svoji pravomoc k účelům, k nimž jim byla zákonem svěřena, a v rozsahu, v jakém jim byla svěřena, když obdobně jako krajský soud ignorovaly posouzení složky přírodní hodnoty krajiny.

Společnost ČEZ, a. s., jakožto osoba zúčastněná na řízení, ve svém vyjádření k předložené kasační stížnosti zdůraznila, že řízení podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny je řízením, které se zabývá ochranou krajinného rázu, nikoliv ochranou životního prostředí ve všech souvislostech. K tomu slouží jiné nástroje, zejména proces posuzování vlivů na životní prostředí, který proběhl (také za účasti stěžovatele) a byl završen kladným stanoviskem příslušného orgánu, v tomto případě Ministerstva životního prostředí, č. j. 7057b/ENV/710/05, kterým bylo akceptováno závěrečné hodnocení posudku, že umístěním dané stavby v Jaderné elektrárně Temelín nedojde k významné změně ekologické zátěže území. Tím byly vlivy na životní prostředí komplexně posouzeny, a to v řízení, které je pro takové posuzování přímo určeno a rozhodující orgán ochrany přírody je využil, když stěžovatele odkázal na údaje získané při tomto procesu. Pokud by orgán ochrany přírody znovu tytéž otázky zkoumal, je podle osoby zúčastněné na řízení zřejmé, že by rozšířil předmět daného správního řízení, nepostupoval v souladu se zásadou procesní ekonomie, znovu rozhodoval o otázkách, o kterých již bylo

pravomocně rozhodnuto, popřípadě si přisvojil pravomoc jiných orgánů, resp. přesáhl svoji kompetenci. Navrhl proto, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti. Žádostí ze dne 20. 3. 2006, sp. zn. SVP/16/2006, se společnost ČEZ, a. s., obrátila na příslušný orgán přírody a krajiny, aby udělil podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny souhlas k umístění stavby skladu vyhořelého jaderného paliva v oploceném areálu Jaderné elektrárny Temelín. Do předmětného správního řízení se přihlásilo podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny několik subjektů, včetně stěžovatele, jenž využil svého práva nahlédnout do dokumentace k předmětné stavbě (dne 3. 4. 2006), na jehož základě potom přípisem ze dne 9. 4. 2006 uplatnil celkem 5 připomínek, resp. námitek. První se týkala ovlivnění krajinného rázu výškou nadzemní části stavby skladu a jeho nevhodného barevného nátěru bez úvahy ozelenění dřevinami. Další dvě námitky se týkaly toho, že v dokumentaci není uvedeno množství radionuklidů, které se dostanou do ovzduší, a toho, jak bude prováděna radiační kontrola vzduchu odváděného ze skladu s tím, že není možné posoudit vliv skladu na ekosystémy. Čtvrtá námitka směřovala vůči tomu, že sklad je dalším významným zdrojem ionizujícího záření na malém území v okruhu 10 km a že je třeba posuzovat jejich kumulativní a synergické účinky a vlivy na ekosystémy a životní prostředí v této lokalitě. Poslední pátou námitkou, označenou jako zcela zásadní, stěžovatel brojil proti nezohlednění dopadů případné těžké havárie zařízení. Orgán ochrany přírody a krajiny si vyžádal vyjádření Agentury ochrany životního prostředí ČR, střediska v Českých Budějovicích, podle něhož výstavbou daného objektu nedojde k negativnímu narušení či pozměnění dochovaného krajinného rázu, neboť se jedná o stavbu svým rozsahem a charakterem nevybočující od stávajících objektů a umístěnou navíc v oploceném areálu Jaderné elektrárny Temelín, jejíž výstavbou došlo již v minulosti k významnému negativnímu ovlivnění krajinného rázu dané oblasti ve smyslu § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Dne 26. 4. 2006 vydal orgán ochrany přírody rozhodnutí, kterým z hlediska ochrany krajinného rázu vyslovil souhlas s umístěním stavby skladu vyhořelého jaderného paliva v areálu Jaderné elektrárny Temelín, a to při současném stanovení některých konkrétních povinností a podmínek. V odůvodnění svého rozhodnutí se přitom vypořádal s námitkami stěžovatele, když první z nich refletoval při stanovení podmínek, a to tak, že barevné provedení obvodového pláště budovy bude přizpůsobeno stávajícím sousedícím stavebním objektům a projekt ozelenění areálu s přesnou specifikací počtu a druhu vysazovaných dřevin bude předložen jako součást dokumentace ke stavebnímu řízení. K dalším námitkám stěžovatele potom souhrnně konstatoval, že dokumentace přiložená k žádosti o posouzení z hlediska krajinného rázu je stupněm dokumentace k územnímu řízení o umístění stavby a otázky týkající se radiačních rizik souvisejících s provozem skladu vyhořelého jaderného paliva bude řešit příslušný orgán státní správy v následných řízeních. Současně připomněl, že ve věci posuzování vlivů dané stavby proběhlo řízení podle zákona o posuzování vlivu na životní prostředí a dne 28. 11. 2005 bylo vydáno stanovisko Ministerstva životního prostředí, č. j. 7057b/ENV/710/05, v němž byla problematika obsažená v námitkách stěžovatele řešena s tím, že umístěním stavby nedojde k významné změně ekologické zátěže území. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, v němž namítal, že se orgán ochrany přírody nezabýval možnými účinky dopadů radioaktivních škodlivin vznikajících z provozu již existujících jaderných zařízení a těch,

které budou emitovány zamýšlenou stavbou, když se tak nestalo ani při formálně vedeném procesu EIA - posuzování vlivu na životní prostředí. Žalovaný však odvolání zamítl a rozhodnutí orgánu ochrany přírody potvrdil s tím, že podobně jako orgán ochrany přírody odkázal na předcházející proces EIA a zásah do krajinného rázu vyhodnotil jako akceptovatelný.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Důvodem kasační stížnosti je tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Touto otázkou, kterou je třeba v rámci posouzení napadeného rozsudku vyřešit, je interpretace § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny ve vztahu k předmětu řízení o udělení souhlasu k činnostem (v daném případě k umístění stavby), které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz. Jedině tak lze totiž odpověď na námitku stěžovatele týkající se toho, zda dopady a souhrn škodlivin, které má generovat zamýšlený sklad vyhořelého jaderného paliva spolu s jadernou elektrárnou, včetně zohlednění dopadů její případné těžké havárie, bylo nutno posoudit v rámci předmětného správního řízení či nikoliv.

Účelem zákona o ochraně přírody a krajiny je ve smyslu ustanovení § 1 tohoto zákona přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás a k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji. Zákon o ochraně přírody a krajiny tedy chrání mj. krajinu, jakožto část zemského povrchu s charakteristickým reliéfem, tvořenou souborem funkčně propojených ekosystémů a civilizačními prvky, a chrání též její ráz, když v ustanovení § 12, označeném jako ochrana krajinného rázu a přírodní park, ve znění účinném ke dni rozhodování odvolacího orgánu, stanovil:

(1) „Krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, je chráněn před činnostmi snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umístování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině.

(2) K umístování a povolování staveb, jakož i jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.

(3) K ochraně krajinného rázu s významnými soustředěnými estetickými a přírodními hodnotami, který není zvláště chráněn podle části třetí tohoto zákona, může orgán ochrany přírody zřídit obecně závazným právním předpisem přírodní park a stanovit omezení takového využití území, které by znamenalo zničení, poškození nebo rušení stavu tohoto území.“

Účelem a smyslem rozhodování orgánu ochrany přírody podle odst. 2 citovaného ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny je tedy ochrana krajinného rázu před těmi činnostmi, které do něj zasahují tak, že snižují jeho estetickou nebo přírodní hodnotu. Nástrojem, který má k dosažení tohoto účelu orgán ochrany přírody k dispozici, je udělování souhlasu podle § 12 odst. 2 citovaného zákona. Souhlasné nebo nesouhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody k umístování nebo povolování staveb, jakož i k jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz (§ 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny), je přitom rozhodnutím vydávaným ve správním řízení vedeném tímto orgánem z vlastního podnětu, z podnětu jiného správního orgánu, nebo na návrh účastníka řízení (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 6 A 97/2001 – 39, publikované pod č. 499/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

V daném případě byl návrh podán společností ČEZ, a. s., s tím, že žádá o vydání souhlasu z hlediska ochrany krajinného rázu k umístění záměru realizovat stavbu vyhořelého jaderného paliva v lokalitě Jaderné elektrárny Temelín. K takto formulovanému návrhu společnost ČEZ, a. s., přiložila dokumentaci k územnímu řízení vedenému v souvislosti s uvedeným záměrem. Orgán ochrany přírody návrhu vyhověl a vydal souhlas z hlediska ochrany krajinného rázu v podobě správního rozhodnutí, jakožto výsledek řízení, jehož předmět není v právních předpisech nijak přesně a podrobně upraven, a to zejména v důsledku absence prováděcího právního předpisu Ministerstvem životního prostředí.

Předmět řízení o souhlasu k činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je tak determinován především legální definicí či spíše příkladným výčtem toho, co se rozumí krajinným rázem (zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti), jakož i tím, před čím je třeba krajinný ráz chránit (činnost snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu). Takto vymezeným předmětem řízení podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody je přitom rozhodující orgán ochrany přírody vázán, a to s ohledem na zásadu zákonnosti (legality) zakotvenou v ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, která je imanentní součástí jakékoli činnosti veřejné správy a která je současně konkrétním projevem, jakož i garancí čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jež zakládají obecné pravidlo, podle kterého státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Právní stát vyžaduje, aby podmínky, za nichž může být uplatněna státní moc, byly přesně specifikovány a právem regulovány. Nelze proto daný předmět řízení rozšiřovat nad výše naznačený referenční rámec stanovený § 12 odst. 1 a 2 zákona o ochrany přírody a krajiny tak, jako se o to snaží stěžovatel.

Nejvyšší správní soud v tomto řízení nezpochybňuje stěžovatelem předestřené námitky směřující k posouzení dopadů a souhrnu škodlivin a rizik, které má zamýšlený sklad vyhořelého jaderného paliva spolu s jadernou elektrárnou generovat, a to včetně zohlednění dopadů případné těžké havárie zařízení. Domnívá se však, že tyto námitky přesahují zákonem o ochraně přírody a krajiny naznačený rámec toho, co je předmětem řízení o souhlasu k činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, jakkoli s tímto řízením souvisejí. Primárně se totiž jedná o takové námitky, jež se nedotýkají

krajinného rázu jako takového, ale jež mají mnohem širší dopad a vliv na životní prostředí jako celek. Jedním z klíčových nástrojů pro hodnocení dopadů lidských činností a jejich důsledků pro životní prostředí je přitom tzv. EIA – Enviromental Impact Assessment, tj. procedura posuzování vlivů na životní prostředí, jakožto specifický postup upravený zákonem o posuzování vlivů na životní prostředí, jehož rozsah plynoucí z principu integrace a komplexnosti ochrany životního prostředí zahrnuje vlivy na živočichy a rostliny, ekosystémy, půdu, horninové prostředí, vodu, ovzduší, klima a krajinu, přírodní zdroje, hmotný majetek a kulturní památky, jakož i jejich vzájemné působení a souvislosti. Je proto plně opodstatněné, pokud krajský soud v napadeném rozsudku stěžovatele odkázal, byť poněkud neurčitě, na již dříve proběhlý proces posuzování vlivu na životní prostředí.

Řízení o umístění stavby je jedním z typů územního řízení, které je specifickým rozhodovacím postupem příslušných správních orgánů, jehož výsledkem je autoritativní rozhodnutí o konkrétním opatření, jež se má v daném území uskutečnit, resp. o konkrétním využití pozemku k navrhovanému účelu. Vydání takového rozhodnutí pak v závislosti na konkrétních okolnostech může předcházet posouzení vlivu na životní prostředí, případně i další vyjádření, souhlasy a stanoviska předepsaná zvláštními právními předpisy, což ve svém důsledku může z územního řízení učinit poměrně dlouhý a strukturovaný proces rozpadající se do několika na sebe navazujících částí, jež by se měly vzájemně doplňovat, nikoli překrývat či dublovat. Lze proto aprobovat postup, který zvolil orgán ochrany přírody, když k námitkám stěžovatele vyžadujícím posouzení dopadů a souhrnu škodlivin a rizik, které má zamýšlený sklad vyhořelého jaderného paliva spolu s jadernou elektrárnou generovat, včetně zohlednění dopadů případné těžké havárie zařízení, odkázal jednak na proběhnuvší proces EIA, v němž byla daná problematika řešena, a jednak na to, že otázky týkající se radiačních rizik souvisejících s provozem skladu vyhořelého jaderného paliva bude ještě řešit příslušný orgán státní správy, tj. Státní úřad pro jadernou bezpečnost, dle zákona č. 18/1997 Sb., o mírovém využívání jaderné energie a ionizujícího záření (atomový zákon) a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Tímto postupem se racionalizuje územní řízení u staveb podléhajících zvláštnímu režimu posouzení jejich vlivu na životní prostředí a naplňuje se tak požadavek procesní ekonomie a hospodárnosti vnímaný jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími náklady.

Shora uvedené námitky tedy stěžovatel mohl a měl formou vyjádření uplatnit v rámci procesu EIA, jehož se účastnil a jehož výsledkem bylo stanovisko Ministerstva životního prostředí. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu však dané stanovisko k posouzení vlivů na životní prostředí není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví (srov. např. rozsudek ze dne 14. 6. 2007, č. j. 1 As 39/2006 – 55, nebo rozsudek ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 13/2007 – 63, www.nssoud.cz). V případě nesouhlasu stěžovatele s vypořádáním jeho námitek uplatněných v procesu EIA proto bylo na místě, aby prostřednictvím svého účastenství v dalších navazujících řízeních, jež umožňuje § 23 odst. 9 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, svůj nesouhlas, resp. skutečnosti týkající se nevypořádání jeho námitek a z toho plynoucí důsledky uplatnil v rámci konečného rozhodnutí, jehož bylo stanovisko Ministerstva životního prostředí podkladem, tj. v rámci rozhodnutí o umístění stavby. Uplatňování těchto specifických námitek v každém jednotlivém dílčím řízení, které tomuto rozhodnutí předchází

a kterým v daném případě bylo právě i řízení ve věci zásahu dané stavby do krajinného rázu, by v konečném důsledku znamenalo rozšíření předmětu příslušného řízení za účelem nápravy případných nedostatků v řízení jiném.

S ohledem na výše vyslovené závěry tedy byla kasační stížnost shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, odvolacímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vzniknou v souvislosti s plněním povinnosti uložené jí soudem, a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat i právo na náhradu dalších nákladů; taková situace však u osoby zúčastněné na řízení nenastala, proto ani jí nebylo právo na náhradu nákladů přiznáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu